

РЕШЕНИЕ

№ 2983

гр. София, 03.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Къосева

Ева Пелова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **2662** по описа за **2022** година докладвано от съдия Ева Пелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК] – [населено място], чрез процесуалния си представител адв. Т., срещу Решение №384/02.02.2022 г., постановено по НАХД №13525/2021 г., по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 08-ми състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 38-97/20.08.2020 г., издадено от Председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лева, на основание чл. 116, ал. 1, т. 3 от Закона за мерките срещу изпирането на пари /ЗМИП/, за нарушение по чл. 76, ал. 1 от ЗМИП.

В жалбата са изложени аргументи за неправилност на въззивното решение, като постановено в нарушение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Сочи се, че актът за установяване на административно нарушение и издаденото въз основа на него наказателно постановление са съставени в нарушение на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, тъй като в тях не са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението и обстоятелствата при които то е извършено. Настоява се, че деянието представлява маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН, както и, че не е

обсъдено наличието на вина като елемент от състава на нарушението. Сочи се, че описаната в НП фактическа обстановка не съответства на събраните по делото доказателства. Прави се искане за отмяна на постановеното от СРС решение.

Ответникът – Държавна агенция „Национална сигурност“, чрез процесуалния си представител юриск. П. оспорва жалбата по съображенията, изложени в отговора по нея, писмено становище и в съдебно заседание. Пледира, че решението на СРС е правилно и законосъобразно, моли същото да бъде оставено в сила. Претендира разности за юрисконсултско възнаграждение.

Представителя на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна и недоказана, моли обжалваното решение да бъде потвърдено.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 от АПК, поради което се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, X-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните, обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира решението за валидно и допустимо.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

В производството пред въззивната инстанция е установена правилно следната фактическа обстановка:

На 21.02.2020г. в 13:07:26ч. в обект, находящ се в [населено място], [улица], [фирма] продал на „СКВ“ 30 000 G. по курс на деня 2.290000 лв., с левова равностойност 68 700 лв. За сделката дружеството [фирма] не уведомило С. ФР-ДАНС, в законоустановения срок до 15 число на месеца, следващ този, за който се отнася информацията, а именно до 15.02.2020г.вкл.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя С. С. С. и свидетеля А. М. К., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че АУАН и НП са съставени и издадени от компетентни длъжностни лица, съдържат всички необходими реквизити според чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, без при съставянето им да са допуснати съществени процесуални нарушения.

Изводите на районния съд са правилни.

Посочената фактическа обстановка, приета за установена с процесното НП, се потвърждава от констативен протокол за извършената проверка на място по ЗМИП рег. №ФР-10-4088 от 28.06.2021 г., справка за операции – 21.01.2020 г., бордеро №18 от 21.01.2020 г., фискален бон 0124381 от 21.01.2020 г. с вписан клиент „СКВ“ (продажба на 30 000 G.). Обстоятелствата по извършването на нарушението, както и мястото на извършването на нарушението са подробно описани в НП и се потвърждават от всички представени писмени доказателства по делото.

По приложението на материалния закон съдът е изложил мотиви, че дружеството е осъществило състава на вмененото му нарушение по чл. 76, ал. 1 ЗМИП, тъй като не е уведомило ДАНС в срок до 15-то число на месеца, следващ месеца, за който се отнася информацията, а е било длъжно да го стори до 15.02.2020 вкл., следователно нарушението е допуснато на 16.02.2020 г.

Съдебното решение е съобразено с материалния закон, процесуалните правила и е обосновано. При правилно изяснена фактическа обстановка, районният съд е постановил правилен и законосъобразен съдебен акт, като изложените в същия аргументи, не следва да бъдат преповтаряни.

Съгласно чл. 76, ал. 1 от ЗМИП лицата по чл. 4 уведомяват дирекция „Финансово разузнаване“ на Държавна агенция „Национална сигурност“ за всяко плащане в брой на стойност над 30 000 лв. или тяхната равностойност в чужда валута, извършено от или на техен клиент в рамките на установените отношения или при случайни сделки или операции.

Съгласно разпоредбата на чл. 4, т. 4 от ЗМИП дружеството жалбоподател има качеството на задължено лице, като обменно бюро. Като субект на задължението дружеството е извършило сделка в брой на стойност над 30 000 лева или тяхната равностойност в чужда валута с „СКВ“. За тези сделки, [фирма] е било длъжно да уведоми дирекция „Финансово разузнаване“ на Държавна агенция „Национална сигурност“ за извършеното плащане в брой в срока по чл. 54, ал. 1 от ППЗМИП, а именно до 15-то число на месеца, следващ месеца за който се отнася информацията.

Разпоредбата на чл. 76, ал. 1 от ЗМИП намира особено приложение при извършването на подобен вид сделки между две лица, извършващи по занятие сделки по обмяна на валута. Когато сделката по обмяна на валута се извършва между две задължени лица по чл. 4, т. 4 и т. 1 от ЗМИП (обменно бюро и банка) и е на стойност/равностойност над 30 000 лв., независимо от това коя от страните е инициирала сделката, всяка една от страните следва да извърши уведомяването на дирекция „Финансово разузнаване“, съгласно изискванията на чл. 76, ал. 1 от ЗМИП, тъй като всяко едно от задължените по ЗМИП лица следва да изпраща тези уведомления на отделно правно основание. Следователно, в качеството си на обменно бюро - задължено по чл. 4, т.4 от ЗМИП лице, „В. ФИНАНС“ О. е било длъжно да уведоми дирекция „Финансово разузнаване“ на Държавна агенция „Национална сигурност“ за всяко плащане от клиент в брой и легова равностойност над 30 000 лв., каквато е сделката с „СКВ“ в сроковете посочени в чл. 54 от ППЗМИП. Както в акта за установяване на административно нарушение, така и в наказателното постановление е отразено, че процесната сделка е извършена в [населено място], което не се оспорва от касатора, както и обстоятелството, че именно обменното бюро е продавач на валутата, които данни са достатъчно конкретни за описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. На последно място доколкото административнонаказателната отговорност е ангажирана на юридическо лице, не следва да бъде обсъждан наличието на субективния елемент от състава на нарушението, доколкото отговорността на търговско дружество е винаги безвиновна.

В конкретната хипотеза не са налице предпоставките за квалифициране на нарушението като маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН, доколкото с него са засегнати държавни интереси и има за цел недопускане ощетяване на фиска и превенция на използването на финансовата система за целите на изпирането на пари. Касае се до нарушение с типична степен на обществена опасност, в съответствие с останалите такива от този вид, поради което и настоящата съдебна инстанция приема, че не са налице предпоставките за приложение разпоредбата на чл.28 от ЗАНН и възприемане нарушението като маловажен случай.

С оглед изхода на делото и направеното своевременно искане, в тежест на касатора следва да бъдат възложени разноските, сторени от Държавна агенция „Национална

сигурност“, представляващи юрисконсултско възнаграждение в касационното производство, в размер на 80 лева, съгласно чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, като се отчете че делото не се отличава с фактическа и правна сложност.

По тези съображения, касационната инстанция приема, че решението е правилно и като такова следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 от АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С. ГРАД, X.-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №384/02.02.2022 г., постановено по НАХД №13525/2021 г., по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 08-ми състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК] да заплати на Държавна агенция „Национална сигурност“ сумата от 80 лева, представляващи разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.